

ЛІНГВО-ПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Нестеренко Р., студ. ПР- 43

Однією з найважливіших функцій політичного дискурсу, яка видокремлює його від загального мовного контексту, вважається функція переконання. Принципова відмінність політичної мови від повсякденної полягає не у використанні певних формальних засобів, а в такій зміні співвідношення між знаком (словом) і значенням, при якому звичні одиниці мови отримують незвичну інтерпретацію, а добре відомі ситуації включаються до несподіваних смислових контекстів: речі “перестають називатися своїми іменами”. Ця специфіка політичного дискурсу як системи багато в чому пояснює і специфіку політичного тексту, з якого може бути прочитаний певний неекспліцитний смисл, який не зводиться до буквального, а іноді прямо протилежний йому. Більше того, деякі вчені вважають, що цей неекспліцитний смисл і є “істинним” смислом політичного тексту. Орієнтуючись на такий метод, легше зрозуміти цінність політичного тексту в цілому, а не думок, висновків чи ідей, які можуть виникнути з нього (тексту).

Зараз у лівійстиці актуальним є таке явище як сакральний тип політичного дискурсу, що зараз набуває великого значення в українському суспільстві. Цей тип політичного дискурсу нібито орієнтується на розум, аргументи. Але головною ознакою майстерності політика є вміння домовлятися, провадити своєрідні переговори. Він є формою внутріполітичного дискурсу. Вольова ж експансія політичних ідей у зовнішній світ здійснюється через систему тотальних ідеологічних інститутів, зрощених з державними органами. Це ще досить нова наукова теорія, навколо якої робиться спроба побудови кола питань та напрямів з урахуванням загальних наукових тенденцій. Саме такий підхід допомагає розглянути політичний дискурс у цілому та політичний текст зокрема під новим кутом та слугує підґрунтям для проведення майбутніх досліджень.

Наук. кер. - Медвідь О.М., к. філол. н., доц.